

Misijní zpravodaj

NEPŘEDJÍTE

TÉMA ČÍSLA: **KNĚŽSKÁ FORMACE V MISÍCH**

2024 / **35**

4 Rozhovor s rektory semináře v Keni a Ugandě
33 Vzpomínka na Filipa Breindla

12 Jak se v Keni formují pastýři duší
36 Setkání dětí s papežem Františkem

Milí přátelé misií,

v tomto vydání Misijního zpravodaje částečně navazujeme na téma toho předchozího, kde jsme se zaměřili na představení **Papežského misijního díla sv. Petra apoštola (PMD SPA)**, které v letošním roce slaví **135 let od svého založení**.

Zatímco v podzimním čísle jsme víc připomínali historii a význam PMD SPA, teď se více zaměříme na jeho praktické působení. PMD v České republice již mnoho let konstantně podporují tři velké semináře, jsou to **St. Dominic's Major Seminary v Zambii**, **St. Matthias Mulumba Senior Seminary v Keni** a **St. Paul's National Major Seminary Kinyamasika v Ugandě**. Díky tomu je možná dlouhodobější spolupráce také na našich aktivitách, jako je např. postní modlitba, kdy je právě v seminářích následně odsloužena mše svatá za všechny, kteří se do misijních postních aktivit zapojili.

Ve výše uvedených seminářích probíhá **poslední fáze kněžské formace**. Co to ale ve skutečnosti znamená? To nám více **vysvětlí rektori – P. Vincent Muhindo z Ugandy a P. Douglas Mwija z Keni**. Následně skrze tři příběhy této formace nahlédneme do duše keňských bohoslovců, které ještě doplní tři krátké rozhovory se seminaristy v Ugandě. Blíže představíme rovněž náš **Dárcovský program Adopce seminaristy** a prostřednictvím reportáže **Filipa Breindla** se přesuneme do plné katedrály povolanych v Malawi. Tím se zároveň dostaneme také ke vzpomínce na tohoto našeho milého kolegu a spolupracovníka, jenž nás na sklonku roku bohužel nečekaně opustil. V závěru čísla se ještě vrátíme ke dvěma významným akcím, které se konaly na podzim, a to k **Plesu pro Tebe** a **setkání dětí s papežem Františkem**. Samozřejmě nebude chybět ani tradiční komiks či upoutávky na nové misijní materiály.

Než se pustíte do čtení, rád bych vám všem ještě ze srdce poděkoval za finanční a modlitební podporu potřebným skrze projekty PMD a podporu mladých církví. Věřte, že ani oni nešetří svými modlitbami za vás.

Ať vás vzkříšený Pán stále naplňuje láskou a radostí.

Diac. Leoš Halbrštát, národní ředitel PMD v ČR

Uganda: Kněz je pýchou své rodiny Keňa: Přestože kněze ve své farnosti zoufale potřebují, mnohé rodiny nerady posílají své syny do semináře

V souvislosti s bohosloveckými semináři se často setkáváme se slovním spojením „kněžská formace“. Umíme si ale představit, co všechno se za tím skrývá? Tušíme, co musejí mladí afričtí kluci podstoupit, aby se do kněžského semináře vůbec dostali? Nejen na to jsme se zeptali hned dvou rektorů, a to **P. Vincenta Muhinda z Ugandy** (v rozhovoru jsou jeho odpovědi značeny zkratkou „U“) a **P. Douglase Mwiji z Keni** (zkratka „K“). Výsledkem je poměrně obsáhlý dvojrozhovor, který dává nahlédnout pod pokličku procesu, v němž se mladý muž postupně stane vysvěceným knězem.

● **Jak rodina obvykle přijímá rozhodnutí svého syna stát se knězem a nakolik je jeho pozice ve společnosti ceněná?**

U: V Ugandě je katolický kněz vnímán už jen kvůli své úrovni vzdělání a formace jako veřejná osoba a jeden z významných aktérů společenského života. S lidmi je v každodenním kontaktu jako učitel a duchovní průvodce, kazatel, správce farnosti a zprostředkovatel

víry. Rozhodnutí stát se knězem je obecně v mnoha rodinách dobře přijímáno. Dokud se syn nestane knězem, tak se členové rodiny za něj modlí, podporují ho ujišťováním, vedením a také materiálně. Kněz je pýchou a radostí každé rodiny.

K: Povolání ke kněžství je výzvou ke svatosti. Hluboko v srdcích lidí chovají upřímnou úctu ke kněžím pro jejich nezastupitelné místo ve

společnosti. Je jim přiznáván velký respekt. Nicméně v konkrétních případech mají rodiče s rozhodnutím svého syna stát se knězem velký problém. Mnohé rodiny nerady posílají své syny do semináře, přestože často samy zoufale potřebují kněze ve své farnosti. Je to paradoxní, ale dělo se to vždycky. Díky času, který hojí nejrůznější rány, mnoho rodin synův záměr stát se knězem nakonec přijme.

● **Kolik kněží vám chybí k uspokojivému chodu Církve?**

K: Máme velkou potřebu kněží. Vezmeme-li v úvahu poměr kněží a laiků, tak současné statistiky ukazují, že jeden kněz má sloužit odhadem sedmi tisícům křesťanů. Katolíků je v Keni podle sčítání lidí v roce 2019 zhruba 10,6 milionů. Tvoří 20,6 % populace. V roce 2020 více než 3 644 kněží působilo ve více než 1 100 farnostech.

U: Protože se na světě vždy najdou lidé, kteří potřebují poznat evangelium, poptávka po kněžích neustává. Víra lidí v Ugandě roste stejně jako populace. Roste tedy i poptávka po kněžské službě. K uspokojivému chodu Církve stále potřebujeme ještě hodně kněží. Je to proto, že někteří jsou už nemocní nebo staří a již

nejsou v aktivní službě, mnozí zemřeli. Pokud se stane, že jich budeme mít nadbytek, vyšleme je jako misionáře do jiných zemí.

● **Kolik seminářů ve vaší zemi je?**

U: V Ugandě je pět velkých seminářů s celkovým počtem více než 1000 seminaristů.

K: V současné době máme čtyři velké semináře pod vedením Keňské konference katolických biskupů. Pouze arcidiecéze Nyeri má vlastní seminář s názvem Christ the King Major Seminary. Když všem zajistíme materiální i duchovní podporu, je těch pět seminářů dostačujících.

● **Když mladý chlapec pocítí touhu stát se knězem, co musí udělat proto, aby se stal vysvěceným knězem? Můžete nám také přiblížit úroveň vzdělání ve vaší zemi a rozdíl mezi „malým“ a „velkým“ seminářem?**

U: Aby byli v Ugandě studenti přijati do „malého semináře“ (tzv. Minor Seminary, tj. ekvivalent běžné střední školy), musí vedle pohovoru složit také státní zkoušku. Je rovněž důležité, aby to byli pokřtěni katolíci a pocházeli z dobrých křesťanských rodin. Malý seminář trvá šest let a je nutné ho ukončit osvědčením o vzdělání.

Ugandský rektor P. Vincent Muhindo ukazuje hospodářská zvířata, která jsou nezbytnou součástí fungování semináře.

Ty, kteří malým seminářem neprošli, nazýváme „pozdními povoláními“. I tito uchazeči mají možnost vstoupit do hlavního „velkého semináře“ (Major resp. Senior Seminary), ale až po absolvování ročního propedeutického kurzu a praxi ve farnosti. Stručně řečeno, aby byli studenti přijati do velkého semináře, musí být dobřími katolíky, mít dvě akademická osvědčení a být doporučení odpovědným biskupem nebo řeholním představeným. A zatímco v malém semináři formátoři hledají „semínka“ povolání ke kněžství mezi mladými žáky, ve velkém semináři už se mezi mladými dospělými více rozlišuje a pečuje o povolání ke kněžství. Formace je zde náročnější a zahrnuje 3 roky studia filozofie, 1 rok pastorační duchovní praxe a 4 roky studia teologie. Toto studium a formace jsou už přímo zaměřeny na kněžskou službu (jedná se o formaci duchovní, pastorační, osobní a akademickou). Na konci druhého ročníku je student přijat jako kandidát svěcení. Na konci třetího roku je vysvěcen na jáhna a po čtvrtém roce na kněze. Celá formace ke kněžství tedy ve skutečnosti trvá celkem 24 let. Systém vzdělávání v Ugandě je následující: mateřská škola (3 roky), základní škola (7 let), střední škola/malý seminář (6 let), velký seminář (8 let). To znamená, že minimální věk pro svěcení může být 28 let.

Povolání ke kněžství často začíná už v dětství.

K: Úroveň vzdělání v Keni jsou: mateřská škola (3 roky), základní vzdělání (8 let), středněškolské vzdělání (4 roky) a pak přijetí na vysokou školu (4 roky) nebo vyšší odbornou (2–3 roky v závislosti na absolvovaném kurzu). Aby

Zambie: Velký seminář St. Dominic

Podrobně jsme se mu věnovali v historicky prvním barevném vydání Misijního zpravodaje, a to na podzim 2016. Dohledat ho můžete v archivu zpravodajů na našem webu, proto se tu o něm zmíníme jen ve zkratce. Z následujících informací si však můžete udělat obecnou představu o fungování afrických seminářů.

Kněžská formace probíhá podobným způsobem jako v jiných zemích, po úvodním spirituálním roku v propedeutickém semináři studenti pokračují ve tříletém studiu filosofie v malém semináři St. Augustin v Mpimě a až

potom mohou studovat ve velkém semináři St. Dominic, kde je kromě standardního čtyřletého kněžského studia čeká ještě roční pastorační praxe v diecézi, odkud pocházejí. V roce 2024 zde studuje 154 seminaristů, věnuje se jim 14 formátorů. Několik studentů je přijato také z Botswany a Jihoafrické republiky.

Musejí se podílet všichni

V roce 2020 se roční rozpočet na provoz semináře pohyboval kolem 180 tisíc dolarů. Jednu třetinu nákladů financuje Papežské misijní dílo

se člověk mohl stát katolickým knězem v Keni, musí podstoupit osm let formace – jeden rok spirituality, tři roky filozofie a čtyři roky teologie. Seminaristé jsou trénováni k tomu, aby byli intelektuálně, duchovně, lidsky a pastoračně způsobilí pro poslání, které je v budoucnu čeká, když se stanou kněžími.

Zatímco malý seminář umožňuje středoškolákům, aby se seznámili s kněžstvím a byli tak schopni porozumět svému životnímu povolání, velký vstěpuje seminaristovi požadované kněžské hodnoty a důstojnost kněžství. Jinými slovy, menší semináře fungují jako odrazové můstky k velkým seminářům. Nicméně ne všichni, kteří jsou přijati do menších seminářů, nutně musí projít i seminářem velkým.

● **Kolik uchazečů se každoročně hlásí a kdo prochází výběrovým řízením?**

U: Každý rok se uchází o vstup do našeho semináře v průměru kolem 200 studentů. Vybíráme je na základě těchto kritérií: akademická způsobilost, dobré hodnocení, doporučení od výše postavených duchovních, křesťanské rodinné zázemí (kandidát je zbožný muž, pokřtěný katolík, rodiče jsou praktikujícími katolíky oddanými v kostele). Posledním kritériem

Úspěšný uchazeč musí mít křesťanské rodinné zázemí.

je duševní, fyzická a zdravotní způsobilost, to znamená duševní vyrovnanost a žádné chronické nemoci.

K: Žádosti o vstup do seminářů podávají místní ordináři za jednotlivá biskupství. Posuzují je lidé zodpovědní za pastorační duchovních povolání. Celý proces přijetí je prováděn velmi pečlivě. Je nutné osobně znát rodinné zázemí kandidáta, zjistit jeho akademickou kvalifikaci a prozkoumat příběh jeho povolání. Žádá se doporučení od příslušného faráře, který žadatele zná. Při výběru kandidátů je primárním hlediskem to, že student musí být katolík; pokřtěn a biřmován. Po ověření jejich kvalifikace

P. Gerald byl seminaristou podporovaným z ČR.

sv. Petra apoštola, a to především dary z České republiky. Ty sem putují pravidelně už od roku 2009. Zbytek potřebných prostředků si musí seminář obstarat z jiných zdrojů. Důležitá je proto snaha o soběstačnost. Seminář si pěstuje vlastní zeleninu a chová hospodářská zvířata. Každý student se na provozu semináře a zajišťování soběstačnosti podílí vlastní prací, což se mu hodí i pro budoucí působení ve farnosti. Prodej potravinových přebytků a vlastních výrobků, například kněžských ornátů, jsou dalším důležitým zdrojem příjmu semináře. Na studium přispívají také jednotlivé diecéze, některé však žádají rodiče seminaristů, aby se rovněž podíleli na školném.

Keňský rektor se svými seminaristy, kteří poskytli rozhovor pro Misijní zpravodaj, před sochou patrona semináře, mučedníka sv. Matthiase Mulumby, který zemřel velmi krutou smrtí.

následuje ústní pohovor. Bez jakýchkoli předsudků jsou přijímáni studenti všech společenských vrstev, stavů i zázemí. Náš seminář St. Matthias Mulumba Senior Seminary přijímá každý rok v průměru 30–40 seminaristů, kteří již prošli filozofickou a duchovní formací na jiných seminářích.

Mnoho potřeb má jak seminář, tak jednotliví studenti

Vzhledem k tomu, že bohoslovci pocházejí z různých poměrů, potřeby těch nejchudobnějších začínají běžnými potravinami, mýdlem na koupání i praní, zubní pastou... Ti lépe situovaní si tohle všechno z domova přinesou, ale už nemají na počítač, který se v dnešní době stává nutností i ve třetím světě. Před několika lety seminář studentům z prostředků diecéze vyplácel na jeden semestr kapesné ve výši 200 zambijských kwach (ZMK), což je dnes v přepočtu asi 190 korun. S tím si musel vystačit po celých pět měsíců. Jen pro představu – bochník chleba tehdy stál asi 12

● Jaké náklady si musí student hradit sám a na co mu přispívá seminář?

U: V Ugandě si seminarista musí za každý rok studia uhradit poplatek ve výši 487 dolarů (cca 11 500 Kč). Seminář jim toto školné neplatí, ale snažíme se shánět sponzory a podporovatele, jako jsou Papežská misijní díla, aby ta částka pro studenta nebyla tak vysoká. Seminář na svých bedrech nese náklady za stravování, mzdy pedagogickým i nepedagogickým pracovníkům, vybavení počítači a internetem, generální opravy, údržbu budov a knihy. Student sám si zajišťuje osobní věci (oblečení, obuv, lůžkoviny, psací potřeby...), kapesné na nákup některých nezbytných věcí, jako je vlastní notebook nebo tiskárna, poplatky za rešerše a členské příspěvky v klubech, hnutích a sdruženích. Máme pochopitelně seminaristy, kteří to dokážou zaplatit jen s velikými obtížemi, protože jim chybí rodiče či opatrovníci, kteří by je mohli skutečně podpořit. Mnozí z nich jsou však odolní a když se stane, že jim někdo nabídne pomocnou ruku, jsou velmi vděční a podávají ještě lepší výkon. Někteří to však vzdávají a opouštějí seminář.

K: Studenti jsou povinni mít svoje psací potřeby. Mají-li dobré zázemí, mohou si dovolit notebook. Těm méně privilegovaným seminář

ZMK, nový průměrně výkonný přenosný počítač je v podobné cenové relaci jako u nás, tedy 12–18 000 ZMK. Motorová sekačka na trávu stála kolem deseti tisíc, internetové připojení pro celý seminář asi 15 tisíc kwach...

Mše svatá sloužená o Velikonocích 2021 za české dárce.

Součástí seminární formace je také tvrdá fyzická práce, na které se podílí bez rozdílu všichni...

dává k dispozici společné počítače. V nutných případech také dobročinně studentům nabízíme pomoc v lékařských záležitostech a zajišťování některých osobních věcí. Špatné rodinné zázemí či nulová podpora rodiny vždy ovlivňuje zvažování, nakolik je kněžská cesta opravdu to pravé. Někteří studenti pocházejí z chudých poměrů, jiní jsou sirotci. Nepodporování semináristé nepochybně čelí mnohem náročnějším výzvám než ti, co jsou z celého srdce podporováni. Seminární formace jim však pomáhá horší startovní čáru překonat.

● **Pokud student během formace opustí seminář, jaký je nejčastější důvod?**

U: Nejsou otevření formaci a chtějí zkusit jiný život. Někdy je to i osobní volba, zejména když povolání přijali pod nátlakem svých rodičů, a samozřejmě významnou roli hrají finanční a zdravotní problémy.

K: Nejčastějšími důvody jsou např. silný nátlak ze strany rodiny, deziluze ze strany studenta, který pak má sklony k neřestem jako je třeba alkoholismus. Často je to i strach z toho, že se stanou „vyvrženci“ svých etnických skupin za to, že nenásledují tradiční chování svých předků.

● **Co vás jako rektora nejvíce tíží při vedení semináře?**

... odměnou je možnost uvolnění a sportovního využití.

Vzpomínka na zambijského rektora otce Kennedyho Seketu

P. Kennedy Seketa byl dlouholetým rektorem semináře St. Dominic, který nečekaně zemřel 25. června 2021. Informace o jeho úmrtí, zmíněná ve dvou větách na konci úředního dopisu o mešních intencích, mě

tenkrát velmi zasáhla. Komunikace s africkými semináři totiž probíhá přímo s rektory. Už asi osm let mě udivuje, že nemají žádný sekretariát, který by za ně naše administrativní požadavky vyřizoval. Možná i z těchto důvodů to

někdy bývá velmi zdlouhavé... Protože občas musím být vyloženě dotěrná, dopisují si s rektory poměrně často a naše komunikace se postupem času stává otevřenější a míň formální. A jelikož se známe léta, vytvoří se mezi námi jisté pouto. Když jsem se tedy spíš náhodně dozvěděla, že rektor Seketa zemřel, cítila jsem smutek, jako bych přišla o kolegu.

Pár měsíců předtím jsme spolu byli v intenzivním kontaktu, takže jsem si vzpomněla na všechny ty pozdní večery a noci strávené v práci, v časech nejtvrdších lockdownů, kdy jsem

U: Strach, že se seminarista stane knězem, který nemiluje Krista. Strach, že by dobrý seminarista mohl podlehnout negativním tlakům světa. Strach, že mladý muž nemusí mít dost peněz, aby mohl udržet materiální potřeby svých rodičů a sourozenců. V Africe je totiž skutečnost, že pomáháme našim rodinám růst a rozvíjet se, velmi často zaokrouhlená. A samozřejmě mě také trápí, zda budu mít pokaždé k dispozici dostatek finančních prostředků na potřebný provoz semináře. Nároky jsou vysoké, a tak se i životní náklady neustále zvyšují. Toto mi také bere hodně emocionální energie.

Uganda: Studentů je mnoho a nároky na provoz semináře jsou velké.

K: Mou povinností jako rektora je připravit studenty na nadcházející misi, na apoštolát, který je v budoucnu čeká. Aby každý z nich pochopil, že jeho jediným úsilím musí být nezištné sebe-darování se církvi v poslušnosti představeným. A také aby pěstoval dobrý vztah se svými budoucími kolegy kněžími, když spolupracují se svými místními biskupy pro společné dobro církve. Vstřípit jim velký pocit sounáležitosti s katolickou církví a být tak připraven bránit ji za každou cenu.

● Je patrná nějaká významná změna v kněžské formaci od doby, kdy jste sám studoval? Na jaké změny ve společnosti a v chování studentů musíte být schopni reagovat?

U: Za posledních dvacet jedna let, co jsem byl seminaristou, se toho hodně změnilo. Dnešní seminarista je výsledkem moderního světa, nových životních stylů a myšlenkových vzorců. To je patrné v oblékání, řeči, morálce, otevřenosti v dialogu i ve výběru hudby. Seminarista však vyniká oproti svým vrstevníkům v poctivosti a svatosti, za to je ale také ve svém kněžském životě vystaven mnoha zkouškám a zápasům. Jsou to těžkosti, které vycházejí ze života samotného, a těžkosti, které vyplývají z našeho vlastního hříchem porušeného lidství.

připravovala postní modlitební aktivitu spojenou s podporou zambijského semináře.

Byla to úplně nová věc, vymysleli jsme ji spontánně jen pár týdnů před začátkem postní doby a člověk by nevěřil, kolik úsilí stojí realizování nápadu, který spěchá. Bylo potřeba jednat rychle, operativně, získat informace a fotky, na které normálně čekáme mnoho týdnů i měsíců... a právě zambijský rektor Seketa mě tenkrát velmi podržel. Vyměnili jsme si v tom období hodně zpráv. Často poměrně pozdě v noci. Do věcných informací začaly pronikat osobnější pohledy na věc. Tehdy mě napadlo, že když bychom někdy chtěli dělat podcasty,

K: Od doby, kdy jsem byl seminaristou, uplynulo několik desetiletí. Od té doby se událo mnoho změn. S živou nostalgií vzpomínám na své studium. Během našeho působení v semináři jsme se s některými projevy sekulárního myšlení vůbec nesetkali, což už dávno není pravda. I když se mnohé změnilo, jedna skutečnost zůstává: že církev vždy předávala svědectví víry generacím prostřednictvím Písma svatého, Magisteria a posvátné tradice. Stručně řečeno, vždy na mě zapůsobí slova Fultona Sheena kněžím v jeho mistrovském díle „Kněz není sám pro sebe“.

Dnešní seminarista je produktem moderního světa.

právě tyhle chvíle by byly ideální na hlubší rozhovor o misionáři v každém z nás.

Otec Kennedy byl statný padesátník a vůbec by mě nenapadlo, že náš jarní kontakt bude poslední. Zemřel náhle, pár dní před nástupem do funkce generálního sekretáře zambijské biskupské konference, pravděpodobně vyčerpan bojem s Covid-19. Náhlým odchodem rektora, který neměl příležitost předat úřad, se na několik let zcela přerušil kontakt s jeho seminářem. Naštěstí se nám nedávno podařilo komunikaci obnovit a společně s novým vedením se snažíme na výborné vztahy z minulosti navázat.

Bohoslovci často začínají jako ministranti.

V něm naléhal: „*Dokud svět neuvidí rozdíl v místech, která navštěvujeme, v našich činnostech, v potěšeních, která si dopřáváme, v jazyce, který používáme, a v našem oblékání, nebude respektovat naše svědectví*“. Tato slova mě vždy dojmou, a tak si je vypůjčuji, abych povzbudil své seminaristy k přemýšlení o těchto vhledech, aby pochopili, co se od nich nyní i v budoucnu vyžaduje. Moje neustálá výzva k nim je nepodléhat lákadlům a přijmout Posvátno.

**Připravila Veronika Pavlů,
na překladech spolupracoval Luděk Bárta**

P. Kennedy Seketa, zesnulý rektor semináře St. Dominic.

Keňa: jedna z budov semináře St. Matthias Mulumba

Jak se v Keni formují pastýři duší

Když jsme se rektorů velkých seminářů v Keni a Ugandě ptali na situaci v jejich zemi, nebyl prostor jít v odpovědích do větších detailů. **Rektor semináře St. Matthias Mulumba P. Douglas Mwija** pro nás připravil ještě doplnění odpovědi k tomu, jak probíhá kněžská formace v jeho zemi. Zasláný text nám přišel natolik výstižný, že jsme se ho rozhodli publikovat jako samostatné zamyšlení nad faktory, které tvoří onu cestu, jež vede mladého muže v Africe k tomu, aby byl vyzrálým člověkem a opravdovým služebníkem Božím.

Rodiče a povolání ke kněžství

První fází podpory povolání je rodinné zázemí. Pokud je rodina založena na stabilních křesťanských hodnotách, je pro ni snadné podporovat povolání. V africké kultuře jsou prvorození považováni za budoucí oporu velké rodiny. Proto když rodič vychovává prvního syna, očekává, že se ožení, bude mít děti a poté bude pomáhat jejich rodinám.

Ačkoli v dřívějších dobách byly takovéto tradice silnější a závaznější, dnes už z tohoto důvodu své syny od vstupu na dráhu kněze neodrazuje tolik rodičů. Na druhou stranu je kněžství považováno za život oběti,

zasvěcený Božím apoštolátu, takže rodiče vědí, že toto povolání není zdrojem ekonomické obživy rodiny. Proto musí být cílem seminární přípravy formovat muže v pastýře duší po vzoru našeho Pána Ježíše Krista, učitele, kněze a pastýře.

Tento výchovný cíl předpokládá, že studenti budou v určitém čase formováni jako muži, jako křesťané a jako kněží. Proto by plány kněžské formace měly mít tři cíle, které odpovídají potřebě formovat osobnosti, které jsou integrálně lidské, křesťanské a kněžské.

Seminární formace musí vždy vykazovat plnost a vyváženost a nikdy nevěnovat více

pozornosti jednomu než druhému, neodělovat křesťanskou formaci od lidské ani kněžskou od křesťanské.

Sebezpoznání a schopnost rozlišovat

„Poznej sám sebe“ je podle Sokrata prvním krokem a mottem lidského rozvoje. Sebezpoznání neznamená jen vědět, jaké je moje zdraví, inteligence, síla vůle, touhy, emoce a moje možnosti, ale také kdo jsem, odkud pocházím a kam směřuji. Kandidáti kněžství v našem semináři se musejí zamýšlet sami nad sebou a denně zpytovat svědomí. A to upřímně a realisticky, aby zhodnotili své intelektuální schopnosti, psychické vlohy i fyzické předpoklady. Díky tomu si seminarista může pečlivě zvážit, jak je připraven na povolání ke kněžství a zodpovědně se rozhodnout. Bude vědět, zda je schopen odpovědět na výzvu: „*Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí*“ (Mt 4,19). S odpovědí: „*Zde jsem, abych konal, Bože, Tvou vůli.*“ (Žd 10,7).

Sebepřijetí

Sebepřijetí a sebeúcta jsou ve vývoji člověka důležitými vlastnostmi pro dosažení

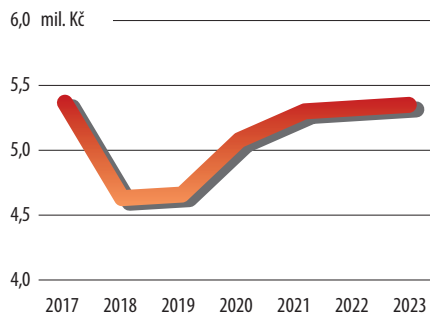

Rektor P. Douglas Mwija stojí před sochou mučedníka sv. Matthiase Mulumby, patrona semináře v Keni.

Církev se stará prostřednictvím PMD SPA

Kněžská povolání pocházejí převážně z ekonomicky skromných poměrů, z rodin, které nemohou pokrýt všechny výdaje spojené s dlouhou a náročnou formací ke kněžství. Ale formace mladého člověka, který cítí Boží volání, není jen záležitostí jeho rodiny a rodné farnosti, ale celé univerzální církve. Proto semináře a řeholní domy potřebují velkorysou spolupráci všech věřících, aby mohly kandidátům poskytnout odpovídající formaci, která je nezbytná k tomu, aby se mohli stát pastýři a misionáři církve. Z tohoto důvodu, pokud jde o pomoc seminářům, zůstává ústřední role PMD SPA aktuální

Příspěvky na SPA z České republiky

Keňa: Seminarista musí více usilovat o hluboké a skutečné ztotožnění se s Kristem jako veleknězem.

plné zralosti. Člověk přijímá své silné i slabé stránky a je k sobě upřímný bez přetvářky. Nepřijetí sebe sama u našich seminaristů způsobí, že se budou bát, budou nešťastní a někdy se i mohou chovat destruktivně. Sebeúcta se ve formaci získává tím, že se rozvíjí pozitivní obraz sebe jako člověka milujícího a přijímajícího sebe sama. Tím je schopen nahlédnout do sebe, objevit své talenty a rozvíjet je, stejně jako nacházet své slabiny a snažit se je zlepšit.

Sebedisciplína

Poznání sebe sama bez osobního nasazení je bezcenné. Sám Kristus ukázal souvislost mezi jednáním, poslušností a opravdovou láskou: „Vy už jste moji přátelé, když děláte, co vám přikazuji“ (J 15,14). Neomezená svoboda je nerozumná: „Kdo chce jít se mnou, zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne.“ (Mk 8,34). Není to snadné, ale je to obohacující, protože to vede k pravé svobodě Božích dětí.

a nevyhnutelná. Dnes by bez příspěvku PMD SPA ze sbírek Národních kanceláří po celém světě, bylo mnoho seminářů nuceno zavřít své brány. Vznik nových, naléhavě potřebných seminářů by byl obtížný nebo dokonce nemožný a mnoho mladých lidí schopných stát se dobrými kněžími, by se ocitlo v situaci, kdy by se museli vydat jinou životní cestou.

Nárůst povolání je odpovědí na modlitby

Když někteří mladí lidé zažívají chudobu, stávají se citlivými na utrpení chudých, nemocných, lidí bez hlasu, opuštěných, ponížených a v hloubi

duše cítí povolání zcela zasvětit svůj život službě těmto lidem. Po zkušenosti s bolestí v těžkých situacích si osvojili schopnost mlčení, reflexe, osobní kultury, duchovního života, modlitby. Jsou ochotnější naslouchat diskrétnímu a jemnému volání Boha, který si žádá jejich dostupnost. Prostředí, v nichž se hojně vyskytují povolání, jsou místa, kde se víra žije s vroucností.

Aby bylo možné mít kněze nebo zasvěcené osoby, je zapotřebí nejprve křesťanů. Mnohá povolání jsou plodem vitality víry prožívané s radostí, bez komplexů, bez studu; s pravidelným a radostným praktikováním svátostí podle pravidel církve. Povolání vycházejí z prostředí,

Sebeovládání

Další důležitou vlastností rozvoje je sebeovládání. Zahrnuje všechny lidské síly, tělesné smysly i vnitřní smysly, jako je paměť a představy, intelekt a vůle. Sebeovládání se projevuje zejména v ovládnání emocí. Emoce jsou však samy o sobě dobré. Ježíš Kristus projevoval emoce radosti, smutku, hněvu, slabosti a soucitu v přiměřených situacích po celou dobu. Zralý seminarista se bude snažit ovládat všechny emoce a posilovat vůli, a to jako student i jako budoucí kněz.

Sebedarování

Tato kvalita života se projevuje opravdovou láskou a je opakem sobectví. Bůh je podle Bible láska (srov. 1J 4,8). Bůh je největší dárcem, který nám dává vše, co máme, a to v každém okamžiku. Bible říká: „*Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere.*“ (Sk 20,35).

Aby si každý seminarista osvojil ctnost lásky, musí se cvičit v překonávání sobectví a praktikovat opravdové sebedarování. Seminaristova pozitivní reakce na požadavky života v semináři je proto znamením tohoto darování sebe sama a také ukazatelem růstu jeho

křesťanské zralosti. Budoucí kněz tento růst potřebuje.

Odpovědnost

Pro podporu udržitelného rozvoje kněžské služby je třeba vytvořit systém, který by budoucího kněze podporoval. Činí se tak prostřednictvím účasti, podpory jeho znalostí, rozvoje jeho dovedností a kompetencí. Mezi odpovědné dovednosti patří např: práce na poli a farmě, kde se pěstují banány, kukuřice, mrkev a další plodiny. Dále je to starost o vepřín a krmení prasat, což znamená pro seminář zdroj příjmů. Totéž platí také o mléce. Seminaristi mají za úkol pečovat o dobytek, který nám dává mléko. Máme rovněž slepice, abychom si zajistili vlastní vejce. Všechny tyto činnosti vedou k tomu, aby budoucí kněz získal dovednosti zodpovědného kněze.

Fyzická práce

Jelikož Kristus považoval práci za důstojnou, je součástí naší služby svědectví o Něm také zapojení se do práce. Ta ostatně zabírá většinu života člověka. Manuální práce je totiž nedílnou součástí společenského života a každý se na ní má podílet, a to jak seminaristé, tak

kde člověk věří v katolickou církev a v její učení, aniž by se snažil přijmout jen to, co se nám líbí, co nás uklidňuje, a s krajní lehkostí a bez skrupulí odmítal to, co považujeme za obtížné, tvrdé nebo zastaralé. Jsou to místa, kde pastorační pracovníci, kněží, řeholníci a řeholnice snadno navazují dialog s mladými lidmi prostřednictvím rozmanitých pastoračních projektů, pečlivého katechetického vyučování; místa, kde mladí lidé mají jistotu, že zkušenost v církvi neomezují jejich svobodu, ale spíše ji obohacuje a pomáhá ji plněji realizovat.

**P. Guy Bognon, generální sekretář PMD SPA
pro agenturu Fides, 2021**

Seminaristé musí být bystrými a pozornými studenty ...

formátoři. Je to účinný způsob podpory týmového ducha, stejně jako posilování ducha soběstačnosti a hospodárnosti.

Oblasti života, které je třeba zlepšit

Formace duchovního života se zaměřuje na celého člověka. Seminarista musí více usilovat o hluboké a skutečné ztotožnění se s Kristem jako veleknězem. Je to proto, že má po svém kněžském svěcení pokračovat v poslání apoštolů jako kněz. K dosažení tohoto cíle je nejdůležitější duchovní vedení v rámci seminární formace i mimo ni. Pokud chce seminarista denně pokročit ve svém duchovním životě, navrhuji mu, aby spolupracoval s Boží milostí. Tak jako se kněz posvěcuje svou službou vykonávanou v duchu Kristově, tak seminarista činí totéž prostřednictvím věrného duchovního růstu.

... ale také musí umět přiložit ruce k dílu.

Živobytí kněze v Keni

Jak již bylo zmíněno, sebedarování je opravdová láska ke všem lidem. Kněz je povolán následovat příklad Ježíše Krista. Kristus se narodil a sloužil v chudém prostředí. S tímto pochopením kněz v Keni žije z podpory křesťanů, kterým slouží. Ti mu poskytují jídlo, příspěvek na cestu a další potřeby. Kněz sice dostává měsíční příspěvek, ale má hodnotu pouze 20 tisíc keňských šilinků (cca 3500 Kč). Stejnou částku dostávají kněží ve farnosti i formátoři v semináři. Jedinou ekonomickou podporu, kterou mají formátoři zajištěnu, jsou mešní intence. Ty jsou pro nás v semináři velkým povzbuzením a získáváme je od našich dárců v Evropě.

P. Douglas Mwija, rektor St. Matthias Mulumba Senior Seminary, Keňa

MEŠNÍ INTENCE -
SMYSLUPLNÁ POMOC KNĚŽÍM V MISIÍCH

NECHTE ODSLOUŽIT V MISIÍCH MŠI SVATOU NA SVŮJ ÚMYSL.

1 INTENCE = 250,-
č. ú.: 72540444/2700
VS: 321
SS: ČLENSKÉ ČÍSLO

missio.cz
Papežská misijní díla

Keňský bohoslovecký seminář tvoří komplex budov různého využití.

Seminář St. Matthias Mulumba, Tindinyo

Počet seminaristů se pohybuje kolem 130 a pocházejí z 22 diecézí z celé Keni. V semináři působí také 12 stálých, 3 externí a 3 laičtí formátoři.

Každodenní život v semináři začíná adorací a modlitbami, mše svatá pak tuto kontemplační část uzavírá. Poté následují ranní povinnosti a až pak je snídaně. Po ní přichází čas na intelektuální formaci, tedy výuku a přednášky, které končí ve 13:15. Po obědě je prostor na odpočinek, manuální práci, sport nebo hry.

Z příspěvků od PMD SPA pokrývají nezbytné výdaje na stravování a duchovní potřeby. Co se týče nákladů na jídlo, nakupují pouze věci, které si nemohou sami vypěstovat. Společnými silami zaopatřují vlastní hospodářství, a to jim na stůl přináší např. banány, mrkev, cibuli, kapustu, brambory... Mezi položky, které potřebují kupovat, patří: rýže, cukr, mýdlo, prací prostředky, čaj, káva, mouka (pšeničná a kukuřičná), fazole atd.

Počet povolání roste

PMD SPA každý rok zaznamenává nárůst počtu seminaristů a noviců. V akademickém roce 2018–2019 se jednalo o 737 seminářů se 76 759 studenty, ale už o rok později, v akademickém roce 2019–2020 to bylo 781 seminářů se 79 380 studenty, což je nárůst o 44 seminářů a 2 621 seminaristů. PMD SPA je podpořilo částkou 16 468 779,60 USD. Kromě běžných dotací, které slouží ke každodennímu fungování seminářů, jsou poskytovány také tzv. mimořádné dotace, které se týkají důležitých stavebních úprav a rozšíření nezbytných pro život semináře. V roce 2021 bylo evidováno 1200 noviciátů s celkovým počtem 7845 noviců (2801 chlapců a 5044 dívek), nejvíce jich je v Africe a Asii.

Zdroj: agentura Fides, 2021

Velký seminář St. Paul Kinyamasika v Ugandě

Kněžská formace neznamená jen duchovní službu...

...ale i schopnost postarat se o svoje prostředí a živobytí. Studenti jsou k tomu vedeni.

Pomozme seminaristům v Ugandě být soběstačnější

Kněz je pro nemocné či zoufalé lidi v misiích první osobou, na kterou se obracejí. V krizových případech hledají prvotní naději, útěchu a jistotu právě u řeholníků a kněží. Bohoslovci v afrických seminářích jsou připravováni k tomu, aby dokázali být soběstační a uměli si poradit v jakékoliv situaci.

V semináři St. Paul aktuálně studuje 238 bohoslovců, kteří jsou v poslední fázi kněžské formace. Váš postní dar jim pomůže nakoupit více kusů hospodářských zvířat a zajistit si větší ekonomickou a potravinovou **soběstačnost**. Nejvíc potřebují **rozšířit chov koz, prasat a hovězího dobytka**. Nákup jedné trojice těchto zvířat stojí 1500 dolarů, což je přibližně 35 tisíc korun.

Podpořit je můžete také modlitbou a zapojením se do misijní postní aktivity Ruce modlitby. Pro více informací použijte QR kód níže.

Za všechny, kteří věnují finanční dar nebo modlitbu, bude během velikonočních svátků v semináři odsloužena mše svatá.

Mysleme v postní době na bohoslovce, kteří se rozhodli přinášet Krista trpícím a přehlíženým. Spojme se s nimi v modlitbě a podpořme jejich úsilí také finančním darem.

Více kusů hospodářských zvířat semináři přinese větší soběstačnost.

Hodnotou daru do tří tisíc přispějete na nákup kozy, darem okolo deseti tisíc semináři zajistíte středně rostlé prase a darem nad dvacet tisíc umožníte nákup většího teletu. Věnovat však můžete libovolnou částku.

č. ú.: 72540444 / 2700
variabilní symbol 30
poznámka:
„Uganda“

QR Ruce modlitby

QR platba daru

missio.cz
Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové
tel.: 604 838 882, e-mail: pmd@missio.cz

Představy o kněžství a jejich střet s realitou kněžské formace

Podívejme se na to optikou tří studentů různých ročníků keňského bohosloveckého semináře St. Mattias Mulumba, kteří pro nás sepsali svůj příběh, a též prostřednictvím ankety mezi třemi studenty ugandského semináře St. Paul Kinyamasika.

PŘÍBĚH PRVNÍ

Kněžský život je životem nikdy nekončící služby; jak u oltáře, tak především lidem

● **Linus Osapiri, student 2. ročníku, diecéze Kitale**

Moje rozhodnutí stát se knězem se setkalo s negativní i pozitivní reakcí členů rodiny. Můj otec byl velmi šťastný, když ho náš pan farář informoval o mém rozhodnutí. Povzbudil mě, abych pokračoval, a slíbil mi, že se za mě bude modlit. Byla to realizace jeho snu být knězem, který kdysi měl, ale nesplnil si ho. Jako hlava rodiny mi dal velké požehnání ve formě souhlasu. Stejně tak členové širší rodiny z otcovy strany mi přáli hodně štěstí na mé formační cestě.

Naopak matka přijala mé rozhodnutí s velmi těžkým srdcem a nebyla přesvědčena, zda mám skutečně povolání ke kněžství. Měla k tomu své důvody. Čerstvě jsem dokončil střední školu a byl jsem přijat na jednu z univerzit, takže chtěla, abych tam nastoupil a věnoval se kariéře učitele. Také jsem v naší rodině prvorozený, a navíc jediný syn, protože po mě následují čtyři sestry. Proto na mě rodina z matčiny strany naléhala, abych se znovu zamyslel nad svým rozhodnutím, přičemž navrhovali, abych se stal pouze katechistou a později pokračoval v linii rodu. Přesto jsem své rozhodnutí nezměnil. Nakonec mě začali všichni podporovat až po roce ve formaci.

Seminarista Linus Osapiri

Dokonce i moje máma začala být s mým rozhodnutím velmi spokojená a slíbila, že se bude za mě modlit a podporovat mě.

Vnímám, že kněžský život je životem nikdy nekončící služby nejen u oltáře, ale především služby lidem. Je to život víc ve službě druhým než život věnovaný sobě. Uvědomil jsem si, že útěchu může člověk získat jen tehdy, nabízí-li křesťanům tu nejpokornější službu ve jménu církve a podle vůle Boží. Mou největší obětí pro službu Bohu je bezvýhradné, naprosté

sebeodevzdání se, život v celibátu, čistotě a poslušný nezištný život v nepřetržité službě Božímu království skrze službu lidem. Kromě toho počítám s tím, že součástí mé největší oběti je také čas, který věnuji modlitbě a veřejné bohoslužbě.

Očekávání, že budu všechno vědět

Studium mě baví, protože jsem ve společenství s bratry z různých kultur a částí země, a to mi nabízí nespočet příležitostí učit se od druhých a zdokonalovat se. Nejtěžší věc, se kterou se ve své pastorační činnosti setkávám, jsou velká očekávání některých lidí, kteří si myslí, že jako student semináře musím „všechno vědět“. Že budu znát odpověď na všechny dotazy.

Byla to pro mě výzva, která mě motivovala k tomu, abych na sobě tvrdě pracoval, a snažil se propojit realitu života s tím, co studuji v učebnách semináře. Uvědomil jsem si, jak musím být dobře informován v těch nejpodstatnějších oblastech života, aby moje kněžská služba v našem současném, dynamickém a vysoce technologickém světě mohla být relevantní.

Ze semináře a kněžské formace obecně si jistě odnesu mnoho dovedností, které budou užitečné v praxi. Za prvé, seminář mě naučil vycházet vstříc ostatním bez ohledu na povahu a typ člověka. Naučilo mě to být připraven žít s kýmkoli v lásce a pokoře, protože kněžský život není životem práce o samotě, ale práce ve společenství.

Naučil jsem se být inovativní a soběstačný

Další dovedností, kterou jsem se naučil, je být inovativní a soběstačný. Naučil jsem se to přímo od formátorů, se kterými jsem se setkal od začátku své formační cesty, a také od svého spolubratra. Uvědomil jsem si, že jako kněz by měl být člověk vždy bdělý a připravený vždy „něco udělat“, aby se uživil a také aby byl příkladem pro ty, kterým bude sloužit.

Největší překvapení, které mi studium přineslo, je kultivace mojí modlitby a pokorné služby druhým a Bohu. Když se srovnám nyní s dobou, kdy jsem vstoupil do formace, vidím, jak jsem se zlepšil v sociální, lidské a intelektuální sféře života. Především jsem ale rád, že mohu dále studovat a připravovat se na svoji účast na Božím díle spásy duší.

Anketa: 4 otázky pro seminaristy ze Zambie

- 1. Jak na vaše rozhodnutí stát se knězem reagovala rodina?
- 2. Zažil jste nějaké rozčarování z toho, co jste si vysnil, ve srovnání se skutečností?
- 3. Co je pro vás na kněžské formaci nejtěžší?
- 4. Co užitečného si ze semináře odnášíte pro svou kněžskou praxi?

● Cyril Arthur Ayebazibwe, student 2. ročníku

1. Moji rodiče jsou katechisté, nechali mě, abych kráčel cestou, kterou jsem si zvolil od malého semináře pod vedením mého duchovního vůdce a spolčenika, kterého mám od základní školy.
2. Ano, protože si uvědomuji, že kněžství je Boží dar udělený těm, kteří jsou schopni konat

PŘÍBĚH DRUHÝ

Křesťané se modlí za růst duchovních povolání, ale své děti nenechají se rozhodnout

● **Jacob Kang'ethe Macharia, student 3. ročníku, diecéze Murang'a**

Pocházím z rodiny, která je hodně tradiční ve všech aspektech, včetně kulturního přesvědčení, hodnot a zvyků, a proto se moje rozhodnutí vstoupit do semináře setkala se smíšenými reakcemi. Je ironií, že se křesťané budou vždy modlit za růst duchovních povolání v církvi, ale jen stěží nechají své syny a dcery se pro tato kněžská a řeholní povolání svobodně rozhodnout. Ani můj případ nebyl jiný. Myslel jsem si, že když pocházím z rodiny s pěti syny, nebudou moji rodiče mít problém s tím, když jim oznámím, že chci sloužit Bohu jako kněz. Zpráva, že jsem již podal přihlášku do semináře, podpořenou doporučením od faráře, je zaskočila. Byl to pro ně naprostý šok. Byli přesvědčení, že můj odchod do semináře znamená totální odloučení od nich, něco, co si nedokázali představit. Zároveň se jednalo pouze o jejich přesvědčení. Nakonec se mi po spoustě hovorů

jeho vůli, nikoliv moje vlastní zásluha. Neznalost kněžství je neznalostí Božího poslání.

3. Zvládnout celibát. Obtížná věc na kněžské formaci je také poslušnost.

4. Konstruktivnost a kreativitu, přívětivost, užitečnost pro druhé, komunitní život, schopnost vést.

● **Martin Welische, student 3. ročníku**

1. V prosinci 2009, když jsem se v nadcházejícím roce rozhodl vstoupit do malého semináře, s cílem stát se knězem, byla moje rodina nadšená. Rodiče si dokonce okamžitě nechali církevně zplatnit svátost manželství. Moji

Seminarista Jacob Kang'ethe Macharia

a díky zapojení některých přátel, podařilo získat jejich souhlas a myslím, že nyní nelitují.

Kněžský život jsem vždy obdivoval. Vnímал jsem ho jako něco výjimečného, společensky

sourozenci a příbuzní mě povzbuzovali a řekli mi, že bych se na kněze hodil, protože jsem pokorný. I když můj otec zpočátku váhal ze strachu z finančních dopadů, později mě podpořil.

2. V malém semináři jsem si myslel, že mezi knězem a ďáblem nikdy nemůže být blízkost. Později, díky zkušenostem mých učitelů a kazatelů na duchovních cvičeních, a také skrze osobní reflexi z četby duchovních knih, jsem si uvědomil, že ďábel chce tolik bojovat s kněžími, aby je mohl ze služby Bohu a Božím lidu svést.

váženého a respektovaného. Jak pokračuji v rozeznávání svého povolání, vnímám i jiné roviny. Jedná se především o službu Slova v různých rolích – jako učitel, kazatel, administrátor či muž z lidu, který se stará o svěřený Boží lid v pastorační a modlitbě.

Nezištné dávání se ve prospěch druhého

Kněžský život ovšem charakterizuje také oběť. Za svou největší považuji úplné sebedarování se, úplné odevzdání se pro Krista. Nezištné dávání se ve prospěch druhého. V kněžském životě však může být výzvou i zkouška slibů chudoby, čistoty a poslušnosti. Zjištění, že člověk žije ve světě, ale ne ze světa, nemusí být snadno pochopitelné, ale díky naší formaci se to učíme. Seminární formace mi bezpochyby vstúpila mnoho dovedností nezbytných pro mou kněžskou službu. Každý člověk si přeje v životě získat spoustu vědomostí. Já jsem je získal zejména studiem filozofie a teologie. Dále jsem se naučil některé praktické dovednosti díky práci na farmě. Musím zmínit také sociální dovednosti jako schopnost přijmout druhého, mít ho rád, být schopen hlubokého soucitu a empatie k ostatním. Rád bych také ocenil, jaký důraz se v semináři klade na

potřebu sebeformace. Očekává se ode mě, že budu schopen pracovat tak, aby se na mě muselo dohlížet jen minimálně. Proto je nutné, aby seminarista byl ukázněný.

PŘÍBĚH TŘETÍ

Každý, kdo se stane knězem, je považován za ztraceného, protože nemá ženu ani děti

● Muia Joseph Kitua, student 4. ročníku, diecéze Machakos

Jako křesťané věříme, že kněz je muž povolání Bohem, aby přijetím svěcení sloužil Kristu a církvi. O společenství věřících pečuje tím, že buduje a vede církve ve jménu Krista. Mé rozhodnutí vstoupit do semináře, abych se stal knězem, se setkalo s rozporuplnými reakcemi rodičů. Matka ho přivítala s velkou radostí a důkázáním Bohu. To mi dodalo odvalu podělit se o tento nápad i se svým otcem, také křesťanem, a tak jsem si myslel, že moje rozhodnutí přijme pozitivně. Bohužel to nebyla pravda.

Otec stále sdílí zažitou představu mnoha Afričanů o důležitosti rodiny a manželství, takže

3. Mojí největší obětí je můj akademický potenciál. Velmi vynikám v přírodních vědách a měl jsem nárok na vládní stipendium a možnost studovat na univerzitě. Vzdal jsem se toho, abych mohl vstoupit do kněžského semináře.

4. V semináři jsem se naučil ovládat počítačovou techniku, jako jsou notebooky, tiskárny, projekory či další podobná zařízení, a také jak to vše mohu využít při evangelizaci. Zažívám na své cestě ke kněžství zkušenost, že se Bůh vždy postará. Vždy nám dá jednoho dobrého člověka, který nám pomůže v tom, co nás na kněžské cestě posune dál. Toto mě opravdu naplňuje úžasem!

Seminarista Mula Joseph Kitua

každý, kdo se stane knězem, je považován za ztraceného člověka, který zemře jako vyvrženec ze společnosti, protože nemá manželku ani děti. Proto nemohl pochopit, že jsem se rozhodl kvůli kněžství vzdát rodiny. Po čtvrtém ročníku měl v plánu vzít mě na univerzitu

s tím, že později po studiích si zajistím dobrou práci, ožením se a narodí se nám děti. Modlitbami a zásahem mého faráře a dalších církevních představitelů jsme ho nakonec přesvědčili, že tím, že se stanu knězem, nic neztratím ani nepromarním život.

Rok po mém rozhodnutí se ke kněžské službě jsem vstoupil do semináře. Upřímně řečeno, měl jsem o kněžství různé iluze. Během formace jsem se od nich naštěstí oprostil. I když jsem zmínil společenskou důležitost rodiny, přesto kněžství představuje zvláště v chudých oblastech atraktivní profesi. Proto jsem si snil o slávě, velkých autech, dobrém jídle a spoustě peněz. Postupně jsem pochopil pravý a jasný obraz kněžství, který je víc než tyto pozemské věci. Nyní se domnívám, že kněžství je především o službě Bohu prostřednictvím služby jeho lidu.

Opuštění všeho a přijetí chudoby a celibátu pro Boží království

Ježíš Kristus položil svůj život z lásky k nám lidem. To je dobře vidět na kříži, kde nás Jeho rozpažené ruce jakoby objímají a zároveň

● jáhen Ednus Mumbere, student 4. ročníku

1. Moji rodinní příslušníci vzali mé rozhodnutí pozitivně a podporovali ho, pokud jde o modlitbu, materiální a jinou pomoc. Někteří z mých příbuzných však o mém povolání stát se knězem nebyli nikdy plně přesvědčeni a bohužel jsme se názorově rozešli.

2. Ano! A v důsledku toho jsem dospěl k přesvědčení, že život je volba, která je řízena individuálním posláním, které se v mém případě uskutečňuje přijetím kněžského života. Věřím,

jimi zahání smrt. Každý, kdo chce sloužit Bohu u oltáře jako kněz, by ho měl v té vydatnosti následovat. Mojí největší obětí, abych sloužil Bohu zvláštním způsobem, je opuštění všeho, včetně rodinného a manželského života, a přijetí chudoby a celibátu pro Boží království.

Cesta formace ke kněžství má vždy vzestupy a pády. Jsou nezbytné, protože pomáhají člověku vidět moc Boha, který vás povolal, abyste mu sloužili jako kněz. Velkým problémem je strach z neznámého. Většina seminaristů se bojí, zda mají skutečné povolání ke kněžství, nebo ne. Tento strach z vlastní nejisté budoucnosti kněze je pro seminaristu výzvou. S formačním týmem v našem semináři to však denně překonáváme a učíme se důvěřovat Bohu. Tato důvěra v Boží prozřetelnost je ještě více posilována každoročními duchovními cvičeními, měsíčními rekolekcemi, každodenní účastí na svaté eucharistii, pravidelnou účastí na svátosti pokání a pravidelnou účastí na duchovním vedení a dalších duchovních aktivitách.

Formace v semináři mě vybavila různými dovednostmi. V duchovní oblasti se rozvinul můj modlitební život a naučil jsem se, jak snadno

se věnovat duchovním záležitostem. Pomohla mi uvědomit si význam požehnání při mši svaté a udílení jiných svátostí. V praktickém životě jsem získal znalosti o zemědělství, chovu dobytka a včelaření. Také kolektivní sporty, jako fotbal, volejbal, házená, basketbal atd., nám v semináři pomáhají k fyzické kondici, která se hodí pro pastorační práci.

V intelektuální oblasti nás seminář vybavil znalostmi filozofie a teologie. Konečně v sociální oblasti jsem získal praktické dovednosti, jak pracovat s lidmi. Během seminární formace jsem se také naučil princip sebeformace, což je velmi užitečné, protože člověku pomáhá ovládnout sebe sama a vykonávat činnosti s menším přemáháním. Zmíním také kreativitu, která je v pastorační práci nezbytná.

Za toto všechno bych rád poděkoval formačnímu týmu, také za jeho otcovskou lásku, vedení a případné napomenutí, když jsem chyboval. Chci poděkovat také všem, kteří nás štědrě podporují během celé doby studia.

Kéž Bůh žehná semináři sv. Matthea Mulumbi Tindiny, všem ostatním formačním domům na světě a také našim drahým dobrodincům.

že Bůh udělá to nejlepší, abych mu mohl sloužit a byl tu pro druhé.

3. Podle mého názoru je největší obětí můj život z lásky a milosrdenství k druhým a zároveň vzhlížím k tomu, abych se stal příkladným člověkem. Kněžská formace je prací na celý život a samozřejmě se objevují nejistota a zkoušky.

4. Moje největší dovednost je velkorysost. Jsem přesvědčen, že když budeme velkorysí v jednání s lidmi, vždy dostaneme něco na oplátku. A za svoje největší uvědomění považuji důvěru a víru, že mě vždy podepírá Boží ruka. Díky tomu se modlitba stala součástí mého života.

Nová forma programu Adopce seminaristy nabízí větší modlitební podporu pro dárce i bohoslovce

V minulém Misijním zpravodaji jsme vám poprvé více představili inovovanou formu podpory seminaristů. Dárce, který byl v minulosti ochoten poslat na Papežské misijní dílo sv. Petra apoštola minimálně 15 tisíc korun, mohl získat jméno konkrétního studenta, jeho fotografii, případně s ním navázat kontakt prostřednictvím Národní kanceláře. Pokud se to podařilo, podporovatel mohl zjistit o svém studentovi něco víc. Dopisování však moc dobře nefungovalo, nepříznost komunikace situaci komplikovala a celý proces nás administrativně zatěžoval. Rozhodli jsme se proto celý program systematické podpory inovovat a udělat ho pro naše podporovatele zajímavější.

Podpora celého studia

Stále platí, že dárce přispívá 15 000 Kč na jeden akademický rok. Tato částka dnes pokrývá zhruba polovinu nákladů na studium, ubytování a stravování v semináři. Potřebným studentům v Ugandě významně uleví od ročního školného, které musí každý seminarista platit. Abychom zajistili kontinuitu, bohoslovec je v rámci programu Adopce seminaristy podporován po celou dobu svého teologického studia, které trvá čtyři roky. Dárce semináři věnuje na jednoho studenta celkem 60 000 Kč a ve výsledku tak Církvi pomůže přispět k vystudování a vysvěcení jednoho kněze. Podpora může být adresná (dárce získá informace o konkrétním studentovi) nebo anonymní (údaje o podpořené osobě nejsou vyžadovány). Konkrétní studenti jsou přidělováni koncem roku, nejpozději v únoru či březnu. Pokud se nový podporovatel zaregistruje do programu na jaře či v létě, získá informace o studentovi až v novém akademickém roce.

Místo dopisování medailon a modlitební kartička

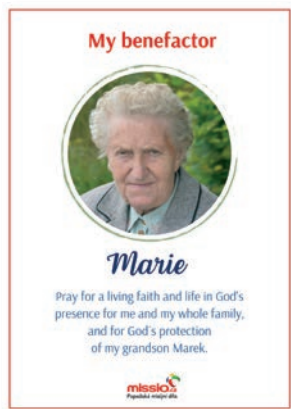
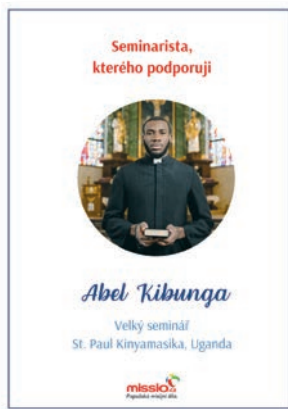
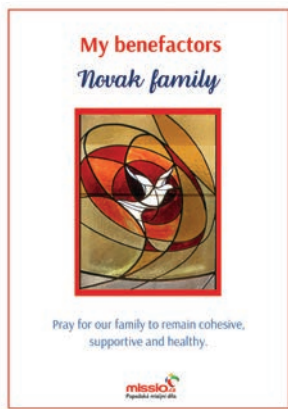
Možnost pravidelného dopisování jsme zrušili, ale se seminářem je dohodnuto, že pro nás na začátku akademického roku vždy připraví

Pro ŘKF Domažlice jsme připravili 200 kusů kartiček, aby se za studenta mohli modlit všichni farníci.

„balíček informací“ o studentech z prvního ročníku, kteří nejvíce potřebují pomoc. A to finanční i modlitební. Zasláné informace následně překládáme, připravujeme z nich jednotlivé představovací medailony a také modlitební kartičky s konkrétním úmyslem.

Dárce, který se přihlásí do programu Adopce seminaristy, tak hned od začátku získá větší

Druhy modlitebních kartiček: 1. obecná pro studenta (dárce neposkytl své údaje); 2. pro dárce; 3. konkrétní pro studenta.

představu o osobnosti studenta – dozví se, z jakého rodinného zázemí pochází a jaký je příběh jeho povolání. Student sděluje také svůj konkrétní modlitební záměr, takže jeho podporovatel ví, za co se pro něj má modlit. Pokud si bohoslovce adoptuje farnost, mohou se za něj farníci modlit společně.

Konkrétní modlitba také za dárce

Věnováním jakéhokoliv daru na variabilní symbol 30, tedy podporou Papežského misijního díla sv. Petra apoštola, vždy přispějete k záchranně kněžských povolání ve světě. V případě, že se zavázete k dlouhodobé – minimálně čtyřleté podpoře tohoto díla ve výši 15 tisíc korun ročně, či věnujete-li Dílu SPA 60 tisíc korun, vystuduje díky vám alespoň jeden seminarista. Zapojíte-li se do programu Adopce seminaristy (vyplněním přihlášky na www.missio.cz), nabízíme vám modlitební podporu také ze strany bohoslovce. Pokud při registraci poskytnete své údaje, vyrobíme modlitební kartičku s vašim úmyslem, která bude dále postoupena studentovi společně s vašim medailonem či krátkým dopisem. Seznámení dárce se studentem tedy probíhá pouze na začátku a dále už v kontaktu nejsou. V průběhu studia však bude dárce informován o svěceních či ukončení studia.

U neadresné podpory tento benefit pro dárce odpadá. Pokud se stane, že zájemce o podporu konkrétního studenta, svůj modlitební záměr či další údaje neposkytne, seminarista obdrží jen obecnou modlitební kartičku se jménem svého podporovatele, ale nic víc už o něm nebude vědět.

Modlitba za Abela

Pane Ježíši Kriste, Ty jsi položil život za spásu lidí a stal ses Věčným knězem. Prosíme Tě za mého seminaristu Abela, který se připravuje na kněžství. Uděluj mu i nadále svoji milost, vzdal od něj všechna pokušení a posiluj ho ve svatosti, aby ochotně a oddaně poznával Tebe, a tím se připravoval na důstojnou službu ve Tvé církvi.

Ukaž mu smysl a hodnotu povolání, aby Tě čím dál více miloval a sjednocoval se s Tebou. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků.

Amen.

Osobní úmysl seminaristy
Abych zdárně dokončil svá studia a byl dobrým a věrným knězem.

missio.cz
Papežská misijní díla
www.missio.cz

Na Kratochvíle 35/1
502 03 Hradec Králové
IČO: 25834939
e. účet: 25800441/2700
prod@missio.cz
+420 604 630 882

Zapojte se do dárcovství a pomozte bohoslovcům v misiích

Nabízíme vám dvě možnosti dárcovství: **Dárcovský program** (libovolná podpora) a **Dárcovský program Adopce seminaristy** (systematická podpora poslední fáze kněžské formace v bohosloveckém semináři).

Jak se zapojit do programu?

- **1. Přihlaste se do aktivity PMD Dárcovství** (vyplňte přihlášku na složence či na webu, případně si zavolejte do Národní kanceláře). Dárcovský program umožňuje časově neomezenou či jednorázovou podporu v libovolné výši, která následně putuje do některého z potřebných seminářů. Stačí zaslat jakýkoliv dar na č. účtu 72540444/2700 s VS 30. Specifický symbol je členské číslo dárce, pokud ho má přiděleno (při pravidelných platbách nám registrace do Dárcovství a přidělení členského čísla usnadní administrativní úkony).
- **2. Pokud se rozhodnete podpořit celou závěrečnou fázi kněžské formace, využijte náš Dárcovský program Adopce seminaristy.** Věnováním minimálně 15 tisíc korun ročně po dobu čtyř let přispějete na polovinu nákladů, které seminář musí vynaložit na vystudování jednoho budoucího kněze. Za to v případě zájmu získáte informace o konkrétním studentovi, včetně modlitební kartičky s fotografií a jménem studenta. Obdobnou kartičku se jménem (příp. i fotografií) dárce může obdržet také student. Pro přihlášení se do tohoto programu je nutné vyplnit registrační formulář, odkaz na něj najdete níže. Dárci mohou být jednotlivci, rodiny, společenství i farnosti, lze podporovat také více studentů. Dar si můžete odečíst ze základu daně z příjmu fyzických a právnických osob.

Za vaši štědrost ze srdce děkujeme!

Přihlášku a informace získáte pomocí QR kódu nebo na webu
<https://www.missio.cz/adopce-seminaristy/>

Ranní pobožnost s modlitbou breviáře v seminárním kostele během misijní návštěvy zástupců Národní kanceláře PMD z ČR.

Plná katedrála povoláních

Papežská misijní díla loni vydala už třetí díl **cestopisné série sešitů**, které představují misijní země, do kterých z České republiky pomáháme. Po Bangladéši a Tanzanii se nyní můžeme podívat také do **Malawi**, a to prostřednictvím postřehů **Filipa Breindla**, který nás bohužel na sklonku roku náhle opustil. Více na něj vzpomínáme na stranách 33–35. V 6. kapitole tohoto cestopisu nám přibližuje malawský pohled na kněžská povolání.

Rozmanité formy apoštolátu

Malý robustní mužík ve světlém obleku něco důrazně říká s velkou naléhavostí, ale i vtipem. Zaplněnou katedrálou, co chvíli řičí smích i další hlasité projevy emoční blízkosti tomu, co od ambonu zaznívá. Zatímco u nás se obvykle zmínka o modlitbách za nová povolání o čtvrté velikonoční neděli odbude jednou větou v přímluvách, zde k tomu přistupují důkladněji – své vystoupení tu mají zástupci různých řeholí a hnutí, také Papežská misijní díla a zmíněný pán, jemuž osazenstvo katedrálou aplauduje, se svou rovněž veselou manželkou představuje stav katechistů, laických služebníků církve na odlehlem venkově. Není jisté, nakolik se katolíci v Malawi stihli seznámit s exhortací papeže Františka Gaudete et Exsultate o povolání ke svatosti, ale ducha

dokumentu tahle chvíle vystihuje skvěle. I název, tedy radujte se a jásejte, tu nachází praktické naplnění.

Atmosféru stačí vnímat vizuálně, když už návštěvník nerozumí jazyku čičeva a odezírá nanejvýš skutečnost, že řeč se zaměřuje velmi pozitivně, a právě tak ji přijímají posluchači. Vedle řeholních oděvů a černě přepásaných alb bohoslovců vidíme i civil v mnoha pestřých podobách, které vystihují rozmanité formy apoštolátu, neomezené pouze na zasvěcené osoby. Třeba univerzitní studentka Violet, v barevné zavazovací sukni a důmyslném účesu, reprezentuje pastorační mladých lidí a po mši vypráví o tom, jak byla členkou tříčlenné výpravy z Malawi na světovém setkání mládeže v Panamě.

Do katedrály jsme to neměli daleko. Na protější straně rušné silnice se za plotem rozkládá rozlehlý areál kněžského semináře se shlukem přízemních pavilónů spočívajících v příjemném stínu vzrostlých stromů – na jejich větvích ve svěžím ránu dovádějí opice a africkou přírodu reprezentuje i skalnatý masiv vysoké hory na obzoru.

Vojákem nebo knězem?

S bohoslovci se scházíme při ranní pobožnosti s modlitbou breviáře ve slunném seminárním kostele. Zdá se, že z předmětu liturgický zpěv, pokud takový mají, mohou rovnou dostat zápočet. Když už je ta neděle věnovaná povolání, pojďme se podívat na životní příběhy některých mladých mužů. Asi tu příliš nemáte šanci zavadit o jedináčka, jak vyplývá z našeho drobného průzkumu – třeba Emmanuel pochází z pěti dětí a vyrostl v zemědělské oblasti nedaleko Blantyre. Z farmářské rodiny a od pěti sourozenců přišel do semináře i Joseph, do Zomby to měl ale daleko nejen geograficky, jeho domovem je severní diecéze Karonga, ale také z hlediska rozhodování o budoucí životní cestě.

Obhájit si své povolání ke kněžství není vždy jednoduché.

V Malawi se setkáme s rozmanitými formami apoštolátu.

„Mé povolání rostlo ve farnosti, zároveň jsem ale uvažoval o dráze vojáka,“ popisuje Joseph a dává najevo, že rodiče měli celkem jasno, co by si u prvorozeného syna přáli více – a budoucnost u oltáře to nebyla. Emmanuel to měl podobně a vysvětluje to především místní kulturou, která na první mužské potomky klade odpovědnost za budoucí zajištění celé široké rodiny. Po fázi rozpaků ale přichází etapa zdrženlivého souhlasu a nakonec zpravidla i jistá hrdost na kněze v rodině, jak potvrzuje také Vincent. Hořkosladký nádech má tento vývoj v Josephově případě – už je jáhnem a od kněžského svěcení ho dělí jen několik měsíců, tatínek, který se nakonec se seminářem smířil, už u toho ale nebude, zemřel před rokem.

Cesta ke kněžství je dlouhá a každý ji neprojde celou

V některých případech ovšem ta podpora přichází už od počátku, jak nám vypráví další seminarista Hodges. Potomek stavitele z Lilongwe, tedy z nepočtené střední třídy Malawi říká, že rodiče i sedm sourozenců přijalo jeho záměr stát se knězem a přispět k tomu, jak říká, aby více lidí mělo přístup ke mši svaté a svátostem.

Národní ředitel ve sluncem prozářeném kostele v Malawi.

Trochu statistiky

V roce 2020 PMD SPA v misijních zemích evidovalo:

- **439 malých seminářů** s celkovým počtem 50 239 seminaristů, z nichž 75 % je v Africe, 20 % v Asii, 3 % v Americe a 2 % v Oceánii
- **120 propedeutických seminářů** s celkem 6 003 seminaristy, z nichž 88 % je v Africe, 12 % v Asii, 1 % v Americe a 0 % v Oceánii
- **222 velkých seminářů** s celkovým počtem 23 138 seminaristů, z nichž 68 % je v Africe, 28 % v Asii, 3 % v Americe a 1 % v Oceánii

Zdroj: PMD SPA

Cesta ke kněžství je ovšem dlouhá, přinejmenším osmiletá, a ne každý ji projde celou. Rektor semináře Wezi Mfune to vyčísľuje na ročníku, který míří k jáhenskému svěcení – „*nastoupilo 60, teď je jich dvanáct.*“ A jaké bývají důvody pro zanechání formace? Dost často prý rodinné – nemoc či úmrtí příbuzných a s tím spojená nutnost, aby se bohoslovec vrátil ke svým lidem. Ale ani studijní nároky nebo požadavky jisté seminární disciplíny nejsou pro každého, dodává rektor. Pak se projeví jistý paradox, protože církev v Malawi momentálně zažívá převís poptávky o kněžskou formaci – „*někteří zájemci musí čekat, protože kapacita našich seminářů je omezená. Naše zázemí má své limity,*“ popisuje muž, který z titulu své funkce zná všechny zdejší mladé kněze za posledních několik let.

Opravdu připraveni na pastorační realitu místní církve?

Jak jsou noví kněží připraveni na pastorační realitu místní církve, tedy nějakou chudičkou faru uprostřed velkého území špatně přístupné farnosti, s množstvím velmi prostých lidí?

Katechisté jsou nezbytnými pomocníky kněží.

„I Ježíš kladl důraz na chudé, nemocné, slabé ve společnosti,“ nabízí své východisko Emmanuel. Prý počítá s tím, že svou kněžskou dráhu začne na venkově. „Tam jsou lidé opuštění společností a potřebují, aby jim někdo přinášel slovo naděje,“ dodává. Hodges k tomu připojuje inspiraci papežem Františkem a jeho výzvami jít za lidmi na periferii a být jim nablízku.

Když už jsme u papeže Františka, teď se v církvi hodně mluví o klerikalismu. „Je to téma i pro vás?“ ptáme se rektora. „Samozřejmě bohoslovce vychováváme k respektu ke všem lidem a učíme je, že mají v církvi pěstovat vztahy jako v rodině. Ale tady v Malawi to problém není,“ říká rektor. Při pohledu na velmi nevkusnou katedru v biskupském chrámu, jakýsi trůn vyvedený v divném růžovém odstínu, bych si tím nebyl tak jistý. Nemluvě o tom, že každou chvíli někdo biskupovi líbá ruku a pokleká před ním. Nejsme tady příliš dlouho na nějaké jasné závěry, ale budí to dojem, že všichni mají pocit, že to takto má být.

Povolání jako poslání ke všem potřebným

A to navzdory tomu, že zdejší církve až příkladně rozkvétá i mimo struktury řízené duchovními. Svědčí o tom prakticky libovolná návštěva jakéhokoli kostela v čase mimo bohoslužbu, tedy samozřejmě za denního světla. Místo obvykle žije různými zvelebovacími pracemi, úklidem, shromážděním menších modlitebních skupin, nácvikem mešních zpěvů a tance, ale i dětskými hrami, čímž si zároveň připomínáme velké mládí zdejší církve.

„V širším slova smyslu chápeme povolání jako poslání ke všem potřebným,“ řekl nám v semináři rektor Wezi Mfune. „Každý je volán k službě Bohu svým způsobem,“ zaznělo k stejnému tématu od bohoslovce Hodgese Mzungy. Formy, kterými se tu realizuje církevní služba, jsou opravdu rozmanité a navštívené muzeum možná představuje tu nejvíc překvapivou, i když jsme tu už viděli školku, stacionář, školu a zdravotní středisko pro handicapované a na

Nové misijní materiály

Nástěnný kalendář Island 2024

Větší, nástěnná, varianta kalendáře představuje 12 velkoformátových fotografií pořízených během misijní cesty na Island. Obsahuje měsíční přehled a jmenné kalendárium.

Darem za kalendář podpoříte projekty Papežských misijních děl v chudých misijních zemích. Pár kusů tohoto krásného kalendáře je stále ještě k dispozici.

Zakoupením kalendáře podpoříte projekty PMD v chudých misijních zemích.

Z misijní cesty rovněž vznikl **dokument Řádoví bratři na Islandu**, který odvysílala Česká televize a vy ho můžete shlédnout v archivu pořadu Cesty víry. Film bude brzo k dispozici také v Misijním kině.

cestě ze Zomby k jezeru Malawi také místní katolickou rozhlasovou stanicí. Dopolední nedělní mše to vlastně zdůraznila – všichni jsme povolání, bez výjimky z asi dvou tisíc lidí v katedrále.

Ti, kteří jsou povoláni ke kněžství, se vydávají do nelehké služby, při níž jsou zanedbané venkovské cesty asi tím nejmenším problémem, spíše jen symptomem ne zcela zdravých životních podmínek. Jeden ze způsobů, kterým tady těm nárokům čelí, může být inspirací pro střední Evropu a její síť četných, ale velmi osamělých far. Tady je to více komunitní a kněžské, alespoň ti z větších center, se vidají alespoň u večere a snídaně.

Farnost jako rodina, ve které si lze někdy i odpočinout

Jak ostatně vidíme večer po přejezdu do města Mangochi. Po chutném jídle zavelí biskup Montfort Stima z Mangochi, že se přesuneme z jídelny do společenské místnosti a ještě si trochu popovídáme. Ve skutečnosti hledíme

na televizní obrazovku, která nám zvěštuje, že Manchester City nakonec odrazil nápor Liverpoolu a získal anglický fotbalový titul. Protože zájemci obdrželi vychlazenou lahvičku místního piva, připomíná tento večer místního kléru nějaké posezení štamgastů u nás, ale bez ohledu na jistou pasivitu všech přítomných a spory hovor to je společenství.

Takže jste seděli s pivem před televizí a koukali na fotbal? To jste ani nemuseli jezdit do Afriky ... Dobře, tak ještě jeden moment z dopolední mše. Tančící muži a ženy přinášeli s obětími dary mimo jiné kasičky zaplněné umaštěnými bankovkami, ale také zeleninu, pečivo, olej a dokonce i nějaké domácí potřeby, například proutěná košťata. Možná proto, aby si farnost mohla zamést před vlastním prahem, ale spíš jde o praktické vyjádření toho zmíněného chápání církve jako rodiny. A rodina je tu i od toho, aby si v ní člověk někdy odpočinul od svého povolání, ať je jakékoli. Třeba na africké faře s vychlazeným pivem...

Filip Breindl

V Malawi jsou bohoslovci vychováváni také k tomu, aby v církvi pěstovali vztahy jako v rodině.

Misijní cesta do Malawi, 2019: Filip Breindl uprostřed / cesta do Malawi / stany pro farnost Kamangilira / chvíle oddechu

Vzpomínka na Filipa Breindla

V předposlední den loňského roku nás nečekaně opustil externí kolega, novinář a pedagog Filip Breindl. Přes 20 let působil v Radiu Proglas, učil také na brněnské univerzitě a moderoval pořady na stanici TV Noe. Zároveň byl dlouholetým spolupracovníkem Papežských misijních děl, bez jehož přítomnosti se neobešla téměř žádná misijní cesta. Zemřel náhle ve věku 44 let na nenadálou zdravotní indispozici. Společně s kameramanem Martinem Rýznarem často tvořili doprovod národnímu řediteli, aby společně zdokumentovali jedinečné prostředí, v němž jsou realizovány projekty podporované českými dárci. Z každé takové cesty Filip připravoval cestopisný deník, který jste si mohli číst na webu missio.cz nebo poslouchat v audioverzi na Radiu Proglas. Martin a Kateřina Rýznarovi na něj a spolupráci s ním zavzpomínali...

Díky němu se už nebojím v kostele zpívat

Filda je pro mě starší brácha, ke kterému jsem vzhlížel s velkým respektem. Pomáhal mi zorientovat se ve světě nejen názorově, ale i prakticky na společných zahraničních

výpravách s Papežskými misijními díly – Guyana, Surinam, USA, Zambie, Srí Lanka, Keňa a naposledy Malawi. Pracovat s ním byla pro mě čest a nikdy jsem nepochyboval o jeho profesionalitě i hodnotovém žebříčku. Z jeho nadhledu čerpám denně. Díky četným rozhlasovým i televizním pořadům, na kterých jsme

Filip Breindl na misijní cestě do Malawi, 2019

Nové misijní materiály

Malawi – Srdce Afriky na dlani

je už třetí publikace z cestopisné řady misijních materiálů nazvané Kde pomáháme. Jednotlivé publikace v podobě sešitů k založení reportážně zachycují misijní cesty po zemích, kde čeští dárci skrze Papežská misijní díla pomáhají. Ze sešitů si postupně můžete vytvářet sérii, protože speciální sešití umožňují zakládat tyto brožury do šanonu nebo kroužkového pořadače a mít je připravené na další využití.

v rámci misijní výchovy nebo při plánujete probírat detail-
Hlavním auto-
lavi

Budou se vám hodit pro práci s dětmi setkání Misijního klubka, kde něj konkrétní misijní země. rem textu povídání o Ma- je Filip Breindl.

Natáčení Missio interview / misijní cesta do Zambie, 2011 / misijní Ples pro Tebe v Ústí nad Orlicí / misijní den v Chocni, 2017

spolupracovali, mi stále v uších zní jeho zvonivý a trochu strojový hlas komentátora. Ale nejvíc asi jeho nakažlivý humor, sarkastické úsměšky, popěvky a citáty filmových klasiků. Filipa budu mít navždy spojeného s písničkou Hajný je lesa pán z filmu Ať žijí duchové. Stále budu mít před očima jeho taneční kreace. A také nápěv s úvodními slovy: „*In einem unbekanntem Land*,“ kterými začínal parodovat Karla Gotta v německé verzi písně Včelka Mája. Od chvíle, co ho znám, se ani já nebojím zpívat v kostele nahlas. A když naše letadlo po několika týdnech při návratu ze zámoří zakroužilo nad Prahou, rituálně jsme odrecitovali cimrmanovské: „*Domů, do Prahy, do Podolí, do lékárny... doprdele to je mi smutno.*“ Jo. Velký brácha je už Doma. Už teď se těším na veselé setkání a vřelé africké objetí tam nahoře. Mulungu akudalitseni – Bůh ti žehnej.

Martin Rýznar

Obdivovala jsem jeho schopnost klidné improvizace

Jako moderátorka jsem s Fildou často spolupracovala při vysílání v Radiu Proglas. Filda byl jistota. Mnohokrát se mi stalo, že zachránil situaci, když selhala technika nebo vypadl živý telefonát. Byl schopný vzít si slovo kdykoliv a hovořit na jakékoliv téma v přímém přenosu. Jeho klidnou improvizací jsem obdivovala. Filda byl zkrátka vždy připraven. Nepochybuji, že byl připraven i na setkání s Ním.

Filda moc rád zpíval. A tak si nenechal ujít příležitost ani v 6 hodin ráno při modlitbě ranních chval. Řekl: „*Kubíku, tak co, dáme to?*“ A při breviáři jsme si společně do éteru střihli Otčenáš jako sehraná dvojka. Fildo, byl jsi skvělejší parták. Díky.

Kateřina Rýznarová

Setkání dětí z celého světa s papežem Františkem

Na velkolepé setkání dětí z celého světa s papežem Františkem se v pátek **3. listopadu 2023** vypravila i skupinka členů Papežských misijních děl z České republiky, čítající 6 dětí a 2 dospělé.

Natěšené děti i dospělí se společně sešli ve vlaku z Prahy do Vídně. Hned od počátku bylo vidět, že děti vytvoří skvělou partu. A tak se taky stalo. Pohodovou atmosféru narušila ve Vídni informace, že noční vlak, kterým jsme měli jet z Vídně až do Říma, bude kvůli povodním v Toskánsku končit už v Bologni a nikdo neví, co bude dál. Nicméně pod tlakem okolností to Italové zvládli na jedničku, když všechny cestující přepravili do Říma expresními vlaky Frecciarossa, jedoucími rychlostí až 300 km/h. Neskutečný zážitek i to, že jsme nakonec dorazili do Říma ještě o pár minut dřív, než jsme plánovali!

V sobotu panovalo krásné počasí, a tak jsme vyrazili navštívit hlavní památky. Hned po uložení věcí do úschovny jsme jeli k bazilice sv. Pavla za hradbami. Jet metrem v Římě není jen tak – na naše poměry bylo přeplněné – nebylo třeba se ani držet a člověk neměl kam spadnout, ale na místní poměry prý bylo poloprázdné. No, neumíme si představit, jak

K expresnímu vlaku není možné se dostat bez speciální jízdenky, tak jsme museli využít situace a vyfotit se s ním.

vypadá plně. Navíc všechny věci musí mít člověk neustále pod kontrolou. Naštěstí jsme byli připravení, tak se nikomu nic neztratilo.

Bazilika sv. Pavla za hradbami je překrásná, monumentální, obklopená zelení a v sobotním dopoledni sem zavítalo jen několik desítek turistů, tak jsme si ji mohli nerušeně prohlédnout, udělat první fotografie, i si dát něco dobrého na zub v místní restauraci. Děti ocenily štedrost jednoho německého turistu, kterého upoutala informace, že putují na setkání se svatým otcem, a každému z nich zaplatil coca-colu.

Poté jsme metrem přešli ke Koloseu, kde už se to zase turisty jen hemžilo. Nicméně i zde byly děti nadmíru spokojené a stále se snažily ulovit co nejhezčí fotografii této letité památky. Dále jsme pokračovali k bazilice sv. Klimenta, kde je hrob sv. Cyrila a pak do lateránské baziliky sv. Jana. Během cesty jsme měli zpestření u jednoho z pouličních pitek, ze kterého se děti snažily napít, ale umyly u toho nejen sebe, ale i jedno ze zaparkovaných aut. Díky tomu, že bylo krásné počasí, tak trocha vody všechny jen pobavila. U lateránské baziliky jsme nejprve zavítali do starobylého baptisteria a obnovili své křestní sliby. Následně jsme obdivovali velkolepost baziliky a připomněli si, že 9. 11. se slaví svátek jejího posvěcení, protože je to papežská katedrála.

Po noční dobrodružné cestě vlakem, kdy jsme spali o 4 hodiny méně, než jsme očekávali, a celodenním ťapkání po Římě se už začala ozývat únava, tak jsme ji zahnali vynikající italskou zmrzlinou, díky které jsme došli až k bazilice

V bazilice 12 apoštolů jsme se setkali mimo jiných i s kamarády ze Slovenska.

Santa Maria Maggiore. Zde jen někteří z nás zahlédli krásnou ikonu P. Marie, a pod oltářem uložené jesličky. Připomněli jsme si, že právě v této bazilice byla položena na oltář kniha se staroslověnskou liturgií a Cyril s Metodějem ji tu zpívali a Řím ji následně schválil, jak o tom v nedávné katechezi mluvil i papež František. Podobně jako u sv. Pavla a u sv. Jana, i tady jsme našli Svatou bránu, která se už za necelé dva roky zase otevře při milostivém létě.

Odtud už jsme zamířili pro naše objemná zavazadla a hurá k taxíku, který nás za vydatného deště odvezl na krásné ubytování do Sacrofana. Zde jsme si konečně natáhli znavená těla, osprchovali se, vzali si čisté oblečení a zamířili na skvělou několik chodů čítající večeri, kterou jsme ani při nejlepší vůli nemohli sníst. A po ní už nás čekala noc v pohodlných postelích, ze kterých nás vytáhla až vůně snídaně.

Po mši jsme vyrazili do místní kapličky na mši svatou, při které se několik dětí mělo příležitost aktivně zapojit při přinášení darů. Ale všichni se snažili odpovídat v italštině a s radostí četli liturgická čtení v češtině – pochopitelně z mobilů.

Po mši svaté a krátkém osobním volnu jsme začali vymýšlet, jaké dotazy svatému otci položíme, pokud budeme mít příležitost.

Bohužel jsme ji nedostali, ale i tak byl tento čas strávený přemýšlením a dotazy určitě smysluplně využity.

Vzhledem k tomu, že se naše zásoby z domovů netenčily, tak jsme v krásném prostředí zahrad v Sacrofanu poobědvali z bohaté nabídky našich zavazadel a poté už zase autobusem zamířili do Říma. Tentokrát už jsme ale nejeli sami – spolu s námi vyrazili také P. Fabian z Guineji t. č. z Milána vedoucí výpravy z Brazílie, Peru a Seychel. Bylo to velmi příjemné a snažili jsme se o komunikaci, i když to nebylo vůbec jednoduché. V Římě jsme měli asi hodinu na prohlídku okolí baziliky 12 apoštolů, ve které byl připravený program pro děti, které přijely z jiných zemí. Potkali jsme se zde hlavně se Slováky a krásně jsme si s nimi popovídali. Po asi hodinovém programu na nás čekala úžasná voňavá pizza, kterou nám připravili dobrovolníci přímo na náměstí před bazilikou a rozdávali ji všem zdarma. Byla to nejlepší pizza, jakou jsme kdy jedli a k tomu jsme dostali tolik pití, kolik jsme chtěli. Vše jsme mohli zajist skvělými malými muffiny buď smetanovými, nebo čokoládovými. Prostě paráda! A protože se čas už nachýlil, krátkou oklikou jsme osvětleným Římem došli k zastávce, kde nás vyzvedl opět autobus a spolu s už známými kamarády, a navíc s Francouzi, zase vyrazili na ubytování.

Misijní tričko se dá krásně vybarvit!

Cesta nám ubíhala velmi rychle, protože jsme ji celou trávili komunikací rukama-nohama právě s Francouzi.

Dotknout se papeže

Pondělní ráno už se neslo v lehké nervozitě z nastávajícího hlavního setkání s papežem. Nejprve jsme si ale museli sbalit, což nebylo nic jednoduchého, protože objem se nezmenšoval, naopak přibývalo pár drobností, které jsme museli do zavazadel vměstnat. Po snídani jsme tedy vyrazili ke Svatopetrskému náměstí, kde jsme nejprve čekali na registraci. Ne, že by bylo vše jednoduché a rychle, však jsme si také tento den nazvali „frontovým“, protože jsme neustále na něco čekali, ale nakonec jsme vše zvládli, zaregistrovali se, a vypravili se do fronty na návštěvu chrámu sv. Petra. Před tím jsme museli absolvovat bezpečnostní prohlídku, kterou jsme naštěstí prošli i s pitím. Na návštěvu monumentální úžasné stavby nám bohužel vyšlo asi jen 20 minut, ale i tak to byl nezapomenutelný zážitek. Neminuli jsme Svatou bránu, pietu, hrob svatých Jana Pavla II. i Jana XXIII. Podařilo se nám i „vnutit“ do zóny s oltářem sv. Václava, který je jinak návštěvníkům dovoleno jen zahlédnout.

Poté už jsme zamířili do Auly sv. Pavla VI., kde nás čekal úvodní program. Bohužel vše bylo pouze v italštině, ale snažili jsme se pochytit, co bylo v našich silách. Program byl doprovázen

Bazilika sv. Pavla za hradbami je opravdu monumentální!

Na setkání s papežem nemohla chybět česká vlajka.

písničkami i scénkami, které evidentně všechny italské děti znaly a mohutně se smály. Bylo to krásné a nakažlivé, takže za chvíli jsme se k nim přidali i my. Poté už se zezadu začínal ozývat applaus a nikdo nepochyboval, komu patří. Všechny děti se snažily dostat na co nejlepší místa, aby papeže alespoň zahlédly, nebo se ho mohly dotknout. Papež všem s úsměvem žehnal a ze společného setkání měl stejnou radost jako děti. S úsměvem a vtipem reagoval na otázky, které měly vybrané děti připravené. Bohužel my jsme mezi ně nepatřili, ale ani to nezkazilo báječnou atmosféru a náladu. Naopak jsme vděční, že žijeme v míru a nejsme reprezentanty ze země, kde se válčí, nebo jsou jiné velké problémy. Papež s námi pobyl asi hodinu a poté se opět se svým doprovodem a za mohutného skandování dětí „Francesco“ vydal k východu, což vyvolalo další „stěhování národů“. Všichni se snažili vtipovat, kudy bude projíždět a co nejrychleji se tam dostat. Tři dívky z České republiky byly tak úspěšné, že se jim téměř podařilo papeže dotknout. Bylo to úžasné, skvělé, fantastické!

Ze všech zúčastněných zářila radost, odhodlání šířit křesťanskou víru mezi ostatní i touha znovu něco takového prožít.

Milé překvapení na nás čekalo i venku, kde jsme všichni dostali balíček s jídlem, včetně čokolády a pítíčka. Bylo to prostě báječné!

Povečeřeli jsme tedy na svatopetrském náměstí spolu s francouzskými kamarády, které naše společnost velmi potěšila. Ještě jsme stihli poskytnout rozhovor pro nejčtenější katolický týdeník ve Španělsku a potom už hurá pro naše naditá zavazadla a úprk s nimi na římské vlakové nádraží Termini. Tady už na nás čekal P. Ondřej Talaš, který s námi natočil krátký rozhovor pro TV NOE. Ještě ale neměl být konec všem našim patáliím.

Bůh je táta, co se postará

Za hodinu po tom, co jsme dostali na informacích radostnou zprávu, že náš noční lehátkový vůz pojedje už z Říma, a my si budeme moci v klidu odpočinout a vyspat se, vyskočila na tabuli informace, že je vlak zrušen. Běželi jsme tedy znovu na informace, kde jsme dostali náhradní lístek do rychlovlaku Frecciarossa, který nám ale jel už za 10 minut. Věřte, že přesunout se se všemi zavazadly na neznámém obrovském nádraží v tak krátkém čase není žádná sranda. Ale s vyplazenými jazyky jsme to zvládli a vyčerpaní dopadli do svých sedadel. Po necelých 3 hodinách jsme vystoupili v noční Bologni, kde nás opět čekal přesun přes obrovské třípatrové nádraží a poté téměř dvouhodinové čekání na nočním nástupišti. Naštěstí jsme se kolem půlnoci dočkali přistavení našeho lehátkového vozu, do kterého jsme s úlevou nastoupili a snažili se co nejrychleji usnout. Ještě během cesty do Vídně stihla Andulka dát rozhovor pro Radio Proglas. Ve Vídni už nás čekala jen hodinová pauza, a poté vlak, který nás v pořádku všechny dovezl do našich domovů.

Byly to dny plné překvapení, zcela jiné, než naše původní představy. Stály nás sice mnoho sil, ale jsme všichni obdarováni, především novými zkušenostmi, zažili jsme mnohá setkání a na vlastní kůži pocítili, že jsme všichni Boží děti – bratři a sestry a Bůh je táta, co se stará a postará.

Jana Trojovská Drahovzalová

Nové misijní materiály

Ruce modlitby

Pro rok 2024 jsme připravili modlitbu papeže Františka na pěti prstech, k níž jste si mohli přidat ještě menší pouť ke kříži ve svém okolí. Tato misijní modlitební aktivita je určena dospělým i dětem zejména v postní době, ale využít ji můžete kdykoliv jindy. Doprovodná postní almužna je věnována bohosloveckému semináři v Ugandě na rozšíření chovu hospodářských zvířat, díky čemuž se zvýší jeho potravinová soběstačnost. Modlitební sadu tvoří propagační plakát A4 a letáček s modlitbou A5. V balíčku materiálů obdržíte také podrobnější instrukce, včetně informací o postní almužně. Materiál je k dispozici v elektronické i tištěné verzi.

Dáreček

5.

Zhangu, mám pro tebe dáreček. Snad ti pomůže chodit včas na hodiny...

po víkendu

6.

Co se ti stalo?

Zklamal jsem...
Od rána dostávám dárky
na rozloučenou, takže
mě už tady asi dál nechtějí...

7.

To je zvláštní...

Tak mě napadá,
co jsi to vlastně
dal za dárek
Zhanguvi?

Hodinky, aby věděl,
kolik je hodin...
Proč se ptáš?

8.

Když dáš někomu v naší kultuře hodinky,
znamená to, že se chystáš odjet!
Proto se všichni loučí!

Už chápu, proč je důležité mít
místního učitele, kněze... Rozumí
zdejší lidem a jejich kultuře!

Ples pro Tebe opět pomáhal: 68 500 Kč na pomoc Zambii!

V sobotu **18. listopadu 2023** se konal již devátý ročník benefiční akce „Ples pro Tebe“ v Kulturním domě v Ústí nad Orlicí. Tato akce, kterou pořádají mladí lidé a rodiny z farnosti, se stala tradicí od roku 2013 a každoročně shromažďuje prostředky na podporu konkrétních rozvojových projektů.

Za uplynulých osm ročníků putovalo na projekty Papežských misijních děl více než půl milionu korun. Letos měla akce za cíl získat finanční prostředky na zajištění pitné vody ve dvou odlehlých oblastech Zambie – Mupata a farnost sv. Josefa v provincii Kasama. Nedostatek pitné vody v těchto oblastech postihuje bezmála 6000 dětí a vede k vážným zdravotním problémům. Aby se tato situace změnila, je nutné zakoupit materiál na skladování pitné vody a její rozvody a také pokrýt náklady na vyvrtání studny. Výtěžek letošního plesu bude tedy věnován právě tomuto účelu, aby bylo možné poskytnout přístup k čisté pitné vodě.

Letos chyběl tahák minulých let ústecký Black Band, který nahradila kapela GentleBand, skupina mladých nadšenců, kteří, jak o sobě sami píší, hrají s elánem sobě vlastním pro radost a potěchu svou i všech posluchačů. Další změnou oproti minulým letům byla absence aukce uměleckých předmětů, nicméně oblíbená tombola, kavárna s domácími zákusky a tradiční večere na plese nechyběly. Předtančení na téma „sen“ se tentokrát ujala místní mládež.

Letošní účast byla, možná s ohledem na prodloužený víkend, menší než v předešlých letech a výtěžek nedosáhl rekordní částky. Návštěvníci se ale přesto dobře bavili. „Svou útratou přispěli k dobré věci. Ples pro Tebe je možná kapkou v moři v boji proti chudobě, nemocem a nespravedlnosti, ale i tak nás těší, že můžeme svým úsilím nejen zkvalitnit život pár tisícům lidí v zemích třetího světa, ale i přispět ke kultuře v našem městě,“ uvedl hlavní organizátor plesu Josef Javůrek.

Hlavním cílem týmu je pokračovat v tradici a rozvíjet tuto dobročinnou akci. „Za organizátory bych chtěla poděkovat všem účastníkům, sponzorům a dobrovolníkům, kteří přispěli k úspěchu letošního plesu i všech předchozích ročníků. Jejich pomoc a štědrost pomůže zlepšit životy lidí v odlehlých oblastech Zambie,“ uvedla spoluorganizátorka Kateřina Skalická a dodala: „Akce „Ples pro Tebe“ tak nadále plní svůj dobročinný účel a ukazuje, že i malý příspěvek může mít dopad na životy těch, kteří potřebují pomoc.“

Zdroj textu: www.orlicky.denik.cz, 28. 11. 2023

Fotografie: www.plesprotebe.cz

● Kontakt

Papežská misijní díla, Na Kropáčce 30/1,
500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882,
pmd@missio.cz, www.missio.cz

Číslo účtu: 72540444/2700 UniCredit Bank
Czech Republic, a.s., pobočka Hradec Králové

Facebook: [https://www.facebook.com/
PapezskaMisijniDila](https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila)

Twitter: https://twitter.com/missio_cz

YouTube: [https://www.youtube.com/user/
missio cz](https://www.youtube.com/user/missio cz)

Kino Missio: <https://kino.misijnidila.cz/>

Instagram: [https://www.instagram.com/
pmd_missio_cz/](https://www.instagram.com/pmd_missio_cz/)

● Základní variabilní symboly

Projekty PMD

VS 999 Papežská misijní díla
(necháváte rozhodnutí na PMD)

Nebo si vyberte z naší nabídky:

VS 10 Podpora základní světové misijní
činnosti církve

VS 30 Podpora bohoslovců v misiích

VS 40 Pomoc dětem v misiích

VS 321 Mešní intence misionářům

Tradiční akce PMD

VS 140 Pohled pro misie®

VS 141 Misijní štrúdlování®

VS 240 Jeden dárek navíc®

VS 640 Misijní jarmark®

VS 740 Misijní kalendář

VS 840 Misijní koláč®

VS 888 Chléb pro misie

VS 940 Misijní bonbónek

DŮLEŽITÉ

- 1 Jestliže chcete poslat finanční dar na misie, pomůže nám, když se přihlásíte do Dárcovství, kde dostanete členské číslo.
- 2 Pokud máte členské číslo přidělené, používejte ho jako specifický symbol (SS).
- 3 Při zasílání darů uveďte, prosím, variabilní symbol (VS), který určuje, kde bude Váš dar pomáhat.
- 4 Ze všech darů pro PMD lze uplatnit odpočet z daní. Na vyžádání Vám rádi vystavíme potvrzení. K správnému rozpoznání slouží u členů SS. Nečleny prosíme, aby v poznámce uvedli svoji adresu.

missio.cz
Papežská misijní díla

● Členské aktivity PMD

Staňte se členy PMD, vyberte si a zapojte se:

Dárcovství – finanční podpora misíí

Misijní růže – denní modlitba jednoho desátku růžence za misie

Misijní klubko – pro děti, denní modlitba za děti světa, týdenní spoření na Misijní bonbónek

Misijní klub – denní modlitba za misie, týdenní spoření na Chléb pro misie, podpora aktivit PMD

Adorace pro misie – duchovní podpora misíí

Misijní unie – pro kněze, řeholníky a laiky – otevřenost pro misijní spolupráci

SBÍRKA MISIJNÍ NEDELE 2023

“Kráčejme po cestě
s hořícím srdcem”

(srov. Lk 24, 13-35)

LITOMĚŘICKÁ DIECÉZE

410 139 Kč

PRAŽSKÁ
ARCIDIECÉZE

1 342 764 Kč

PLZEŇSKÁ
DIECÉZE

383 836 Kč

APOŠTOLSKÝ EXARCHÁT

131 984 Kč

KRÁLOVÉHRADECKÁ
DIECÉZE

1 457 783 Kč

OSTRAVSKO-OPAVSKÁ
DIECÉZE

2 804 881 Kč

ČESKOBUDĚJOVICKÁ DIECÉZE

862 569 Kč

BRNĚNSKÁ DIECÉZE

4 911 667 Kč

OLOMOUCKÁ
ARCIDIECÉZE

5 429 595 Kč

CELKEM:

18 127 332 Kč

missio.cz
Papežská misijní díla